

Arrest

nr. 194 583 van 3 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BENKHELIFA
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Eritrese origine te zijn, op 2 november 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 oktober 2017.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2017 om 10 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaten S. BENKHELIFA en M. VAN DEN BROECK, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Eritrese origine te zijn, wordt op 24 oktober 2017 in België aangetroffen in de oplegger van een geparkeerde vrachtwagen. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld en verzoeker verklaart op doorreis te zijn naar het Verenigd Koninkrijk om daar asiel aan te vragen.

Op 24 oktober 2017 wordt vastgesteld dat er een "Eurodac hit Italië" is.

Op 24 oktober 2017 om 14 uur wordt verzoeker gehoord. Hij vermeldt dat hij asieldocumenten en asiel heeft in Frankrijk.

Op 24 oktober 2017 wordt verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing die op dezelfde dag om 14 uur 30 wordt ter kennis gebracht:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: D.

voornaam: M.

geboortedatum: (...)1999

geboorteplaats: onbekend

nationaliteit: Eritrea

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor Inklimming. (PV LE.55.OF.001313/2017 van de WPR Brabant.)

Betrokkene werd aangetroffen in een vrachtwagen, met de bedoeling illegaal richting Verenigd Koninkrijk te reizen. Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar

de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor Inklimming. (PV LE.55.OF.001313/2017 van de WPR Brabant.)

Betrokkene werd aangetroffen in een vrachtwagen, met de bedoeling illegaal richting Verenigd

Koninkrijk te reizen. Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking te houden van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde een overname te vragen aan het land waarvoor een hit Eurodac werd bekomen of desgevallend aan een andere verantwoordelijke EU lidstaat in toepassing van het Europees recht.

In geval van weigering overname door aangeschreven EU lidstaten zal een terugkeer naar het land van herkomst in overweging worden genomen rekening houdend met de bepalingen van art 3 EVRM.

(...).”

Op 25 oktober 2017 wordt vastgesteld dat uit de “hit eurodac” blijkt dat verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 5 oktober 2013 in Italië.

Op 25 oktober 2017 wordt een onderzoek gevraagd naar de “whereabouts” van verzoeker sedert zijn asielaanvraag in Italië op 5 oktober 2013.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-

maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals

gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM:

“Second Moyen pris de :

- *la violation de l'article 33 de la Convention internationale relative au statut des réfugiés, signée à Genève le 28 juillet 1951 et du principe de non refoulement ;*
- *la violation de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, notamment de ses articles 2 et 3 ;*
- *la violation de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, notamment son article 62 ;*
- *la violation de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des Libertés fondamentales (ci-après CEDH), notamment son article 3 ;*

La motivation de l'acte attaqué est purement stéréotypée et ne prend pas du tout en compte la situation particulière du requérant.

Alors que le requérant est originaire d'Erythrée, un état dont la partie adverse ne peut ignorer qu'il figure de manière consistante au sommet des listes des régimes les plus attentatoires aux droits humains et est reconnu réfugié en Italie.

Sa carte de séjour est valable et il peut voyager muni de son passeport de voyage « Convention de Genève ». Ce document ne lui permet certes pas de voyager en Angleterre, mais bien en Belgique.

Les erreurs commises entraînent un risque majeur de violation des articles 33 de la Convention de Genève et 3 de la CEDH.

En effet, la décision attaquée pourrait conduire à une expulsion du requérant vers l'Erythrée, alors même qu'il est reconnu réfugié en Italie.

La décision mentionne que la partie adverse fera un examen de l'article 3 CEDH ultérieurement, mais on ignore quand et sous quelle forme.

Le conseil du requérant a transmis à la cellule identification de l'Office des Etrangers les documents prouvant la qualité de réfugié, demandant à la partie adverse de retirer cette décision.

Pourtant la partie adverse n'a pas retiré la décision.

On ne peut donc pas exclure que le requérant soit renvoyé vers l'Erythrée. Votre Conseil a décidé que l'organisation d'un vol de rapatriement n'est pas une décision attaquable (CCE 8 octobre 2017, n° 193 296).

Dés lors si la partie adverse décidait de prendre des mesures d'exécution de la décision attaquée, le requérant n'aurait plus aucun moyen de se défendre.

La décision attaquée ne peut pas subsister dans l'ordre juridique, sans créer un risque majeur de violation des articles 33 de la Convention de Genève et 3 de la CEDH. »

2.3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij hierop het volgende:

“In de middelen wordt de schending aangehaald van de artikelen 2 en 3 houdende de formele motiveringsplicht inzake bestuurshandelingen, de manifeste appreciatiefout, van artikel 7 Vw., van het

beginsel van goed bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 33 van de Conventie van Genève, van artikel 3 EVRM.

Verzoeker beweert in werkelijkheid M. N. te heden, een erkend vluchteling te zijn en bezit van de vereiste reisdocumenten. Bijgevolg zou hij niet kunnen verwijderd worden op basis van artikel 7 Vw. en kan hij al zeker niet naar zijn herkomstland gerepatrieerd worden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op 24.10.2017 op het formulier dat werd opgesteld in het kader van het hoorrecht, de volgende verklaringen aflegde:

- Hij identificeerde zich als zijnde “D. M.”, geboren op 01.01.1999.*
- Hij verklaarde asiel te hebben verkregen in Frankrijk.*
- Op de vraag of hij in bezit was van documenten, verklaarde hij dat hij geen documenten had en dat hij in Frankrijk asieldocumenten had.*

Volgens de vaststellingen van de politiediensten op 24.10.2017, die verzoeker aantroffen in onwettig verblijf diezelfde dag, identificeerde verzoeker zich eveneens als zijnde D. M., met geboortedatum 01.01.1999.

In het verslag staat inderdaad vermeld dat de identiteit van betrokkene werd vastgesteld op basis van “zijn verklaring”.

Bovendien verklaarde hij aan de politiediensten dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wenste te vluchten om aldaar asiel aan te vragen.

Tot slot staat in het verslag van de politiediensten van 24.10.2017 vermeld onder “documenten verstuurd per fax: no documents” en “betrokkene is niet in bezit van enig geldig identiteitsbewijs”.

Een en ander strijdt manifest met het betoog dat thans in het verzoekschrift wordt voorgehouden, namelijk dat verzoeker als vluchteling zou erkend zijn door de Italiaanse autoriteiten en dat hij in werkelijkheid M. N. zou heten, geboren op 20.02.1996.

Het referentienummer dat opduikt in het eurodacresultaat, nl. 01319 is alvast evenmin terug te vinden op de documenten die thans worden bijgebracht bij het verzoekschrift. Bovendien toont het EURODAC-resultaat evenmin aan dat verzoeker als vluchteling werd erkend. Enkel blijkt dat hij een asielaanvraag heeft ingediend in Italië (Ragusa) op 05.10.2013.

Op basis van de voormelde, objectieve bevindingen, wordt alleszins niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker diegene zou zijn die hij in het verzoekschrift beweert te zijn, wel integendeel.

Immers blijkt uit het EURODAC-resultaat de volgende referentie naar boven te komen: RG01319, terwijl in het bijgebracht erkenningsdocument de volgende referentie staat vermeld: RG002392.

Bijgevolg werd op goede gronden beslist dat verzoeker inderdaad niet in bezit was van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten cfr. artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Gezien de gegeven omstandigheden, kan het voorts bezwaarlijk als kennelijk onredelijk beschouwd worden dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat, aangezien er een EURODAC-Hit is met Italië, verzoeker zal worden overgedragen naar Italië en dat - indien zulks toch niet zou lukken – een terugkeer naar het herkomstland overwogen zal worden, rekening houdende met de bepaling van artikel 3 EVRM.

Een en ander betekent ook dat een schending van artikel 3 EVRM sowieso niet aan de orde is: indien verzoeker daadwerkelijk diegene zou zijn, die hij in zijn verzoekschrift beweert te zijn, zal hij niet worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst. Immers wordt uitdrukkelijk vermeld dat rekening zal worden gehouden met artikel 3 EVRM alvorens te beslissen om verzoeker daadwerkelijk naar zijn land van herkomst terug te sturen.

Een schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen, wordt niet aannemelijk gemaakt.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

2.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Verzoeker wijst erop dat hij een erkend vluchteling is in Italië en dat hij daarom niet mag worden teruggestuurd naar Eritrea. Dit zou tevens een schending inhouden van artikel 33 van de Conventie van Genève. Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing wel wordt gesteld dat er een onderzoek inzake artikel 3 van het EVRM zal worden gedaan, maar dat hij hiermee niet weet wanneer en onder welke vorm dit zal worden gedaan.

Er dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoeker aan het bestuur heeft meegedeeld dat hij een in Italië erkend vluchteling is. Uit verzoekers verklaringen zoals die zich in het administratief dossier bevinden blijkt dat hij verklaarde op weg te zijn naar het Verenigd Koninkrijk om daar asiel aan te vragen en tevens dat hij verklaarde asiel te hebben in Frankrijk. In de nota wordt betwist dat verzoeker dezelfde persoon is als de persoon die voorkomt op de Italiaanse documenten, de verwerende partij verwijst in dit verband naar de niet overeenstemmende nummers van de Eurodacresultaten. De Raad stelt vast dat de stukken waaruit zou blijken dat verzoeker een in Italië erkende vluchteling is, pas voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd. Ter zitting verduidelijkt de advocaat van verzoeker dat verzoeker deze stukken in het gesloten centrum heeft voorgelegd en dat de advocaat deze stukken pas zelf voor het eerst zag toen ze haar werden meegedeeld samen met de bestreden beslissing.

Wat door geen van beide partijen betwist wordt, is dat verzoeker de Eritrese nationaliteit heeft en dat hij in Italië een asielaanvraag heeft ingediend.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

*“Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking te houden van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde een overname te vragen aan het land waarvoor een hit Eurodac werd bekomen of desgevallend aan een andere verantwoordelijke EU lidstaat in toepassing van het Europees recht.
In geval van weigering overname door aangeschreven EU lidstaten zal een terugkeer naar het land van herkomst in overweging worden genomen rekening houdend met de bepalingen van art 3 EVRM.”*

Hieruit blijkt dat de verwerende partij verder onderzoek zal voeren en de overname van verzoeker zal vragen aan het land waarvan een hit Eurodac werd verkregen (uit het administratief dossier blijkt dat dit Italië is) of desgevallend aan een andere verantwoordelijke lidstaat in toepassing van het Europees recht (uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij “asiel” of “asiel documenten” heeft in Frankrijk). De verwerende partij voegt hieraan toe dat “(i)n geval van weigering overname door aangeschreven EU lidstaten” een terugkeer naar het land van herkomst, zijnde Eritrea, in overweging zal worden genomen rekening houdend met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM.

Deze informatie volstaat *in casu* niet om met zekerheid te kunnen vaststellen dat de effectieve vragen tot overname door de verwerende partij ertoe zullen leiden dat aan verzoeker een document wordt afgeleverd dat hem toelaat zich ofwel naar Frankrijk ofwel naar Italië te begeven. Er valt op te merken dat uit de stukken van het administratief dossier weliswaar blijkt dat verzoeker in oktober 2013 een asielaanvraag heeft ingediend in Italië, maar hieruit blijkt niet welke uitkomst aan deze asielaanvraag gegeven werd. De bewering van verzoeker dat hij werd erkend als vluchteling in Italië wordt betwist door de verwerende partij. De voorliggende informatie laat bijgevolg niet toe in deze fase van het geding uit te sluiten dat verzoeker ter uitvoering van het aangevochten bevel naar Eritrea verwijderd kan worden. De omstandigheid dat verwerende partij nog geen enkele stap heeft ondernomen om verzoeker naar Eritrea te verwijderen, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Uit het voorgaande volgt dat in de huidige fase van het geding het land waarheen verzoeker kan worden verwijderd op grond van het aangevochten bevel niet ondubbelzinnig kan worden geïdentificeerd.

Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat verzoeker in uitvoering van de aangevochten beslissing gedwongen zal worden verwijderd naar het land van herkomst, waar hij stelt te vrezen voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat op 24 oktober 2017, datum waarop de aangevochten beslissing genomen werd, de verwerende partij kennis had van het feit dat een raadpleging van de databank “Eurodac” een positief resultaat gaf inzake verzoeker. Dit was een ernstige aanwijzing dat verzoeker in oktober 2013 een asielaanvraag had ingediend en dat hij bijgevolg had laten gelden dat hij zijn herkomstland verliet en/of

er niet naar kon terugkeren omwille van een vrees voor vervolging en/of een reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM gelet op de algemene toestand aldaar en/of omstandigheden eigen aan zijn geval.

De Raad merkt eveneens op dat verzoeker in zijn verzoekschrift, ter staving van zijn bewering dat hij gedwongen verwijdering naar zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan het risico te worden onderworpen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, verklaart een erkend vluchteling te zijn. Zoals gezegd wordt dit betwist door de verwerende partij.

De thans bestreden beslissing voorziet uitdrukkelijk in de terugleiding naar de grens van een niet-Schengenland alsook in het in overweging nemen van een terugkeer naar het land van herkomst rekening houdend met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM indien de overname door een verantwoordelijke EU-lidstaat wordt geweigerd. Het staat voorts buiten betwisting dat deze akte de verwerende partij in voorkomend geval op zich reeds een uitvoerbare titel verschaft om verzoeker effectief te verwijderen naar Eritrea zonder dat verzoeker op dat moment nog een daadwerkelijk rechtsmiddel kan aanwenden tegen zijn verwijdering. De aangevoerde grief ontleend aan de schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook *in casu* niet voorbarig, ondanks de mededeling in de bestreden beslissing dat wanneer een terugkeer naar het land van herkomst in overweging wordt genomen dit zal gebeuren rekening houdend met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat dit onderzoek momenteel nog niet heeft plaatsgevonden. Uit geen enkel stuk van het administratief dossier of stuk voorgelegd ter terechtzitting blijkt dat de verwerende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot dit onderzoek.

Ook wordt herhaald dat verzoeker beweert een erkend vluchteling te zijn maar dat dit betwist wordt in de nota. *Prima facie* dient echter te worden vastgesteld dat hierover nog het één en ander dient te worden uitgeklaard en dat alleszins niet wordt betwist dat verzoeker in Italië een asielaanvraag heeft ingediend.

Gelet op hetgeen voorafgaat, benadrukt de Raad dat in het licht van het beginsel van non-refoulement zoals dit in het bijzonder wordt bevestigd in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het EVRM, de verwerende partij verzoekers verwijdering *in casu* niet kon overwegen zonder zich er van te verzekeren enerzijds dat hij niet teruggestuurd zal worden naar een land waar hij het risico loopt te worden onderworpen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en anderzijds dat het land waarheen hij wordt verwijderd zelf het beginsel van non-refoulement naleeft.

Prima facie kan niet worden uitgesloten dat de verwijdering naar Eritrea verzoeker mogelijk kan blootstellen aan onmenselijke behandelingen en straffingen, terwijl er voorafgaand aan de thans bestreden beslissing ook geen onderzoek werd gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM niettegenstaande de verwerende partij de Eritrese nationaliteit van verzoeker niet betwist.

Gelet op het geheel van de overwegingen die voorafgaan, is de Raad *prima facie* van oordeel dat de verwerende partij alvorens de bestreden beslissing te nemen geen afdoende rigoureuus onderzoek heeft verricht van de elementen die raken aan de naleving van artikel 3 van het EVRM, waarvan ze kennis had.

Hieruit volgt dat de verzoekende partij in de huidige stand van het geding een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM lijkt te hebben, waardoor het enig middel op het eerste gezicht, in de mate dat het de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, ernstig is.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk

is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Te dezen is dit het geval, gelet op de ernstige grief op basis van artikel 3 van het EVRM.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Er is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden voor de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. DE SMET